

*Нека ти ручилото народно ручи -
не се папи, не се гърчи,
най се българи. [...]*

*Не криви наляво, ни надесно,
върви направо - туй е най-лесно.
Народно свири!*

Титулт „Гайда“ стои твърдо и убедително върху заглавните страници на изданието, като отразява съзнанието на автора/редактор за изконната връзка на сътворените от него редове с народната традиция. Звучността и изисканите музикални фигури на доминиращата в песенната култура на българите *гайга* задават само ключовите метафори на Славейковото разностранно говорене в пределите на изданието. Споменатите особености на гайдата като народен музикален инструмент се подсилват от съзнанието за средищност на гайдата при народните веселби⁷ и от изисканото внушение за ролята на свирача като фигура, задаваща темпа, динамиката и насоката на празничните обреди и култовите практики⁸.

Следвайки първоначалната си концепция, П. Р. Славейков подготвя и отпечатва по два броя от изданието си месечно. През първата и втората годишнина „Гайда“ носи подзаглавие „Сатирически вестник за свестяване на българите“. През първата годишнина (от 15 юни 1863 - 15 юни 1864) излизат 24 броя, през втората годишнина (21 юни 1864 - 24 април 1865) - 22 броя, а през третата годишнина (1 януари 1866 - 15 април 1867) - 19 броя. Независимо от кратковременните прекъсвания - поради финансови и/или цензурни пречки⁹, „Гайда“ може да се нареди сред немногото възрожденски периодични издания, които успешно поддържат своята регулярност в продължение на почти четири календарни години. Най-дългото прекъсване е в периода април - ноември 1865 г., след което изданието променя своя облик и съдържание, но съхранява живата Славейкова стилистика и тясната си обвързаност със съществените тежнения на пъстрата си аудитория.

През първата и втората годишнина като издател е посочен Иван Дочков¹⁰, а през третата - караманлиецът Йоаким Караягдъ. С ролята на изискуемия от османското законодателство „покровител“ е натоварен калоферецът Димитър Бракалов¹¹. Името на П. Р. Славейков фигурира като „редактор“ или „съчинител“ върху титулните страници на част от броеве - от бр. 8, г. I, нататък. Между бр. 17 и бр. 24, г. I, върху заглавната част на вестника не е посочено име на редактор и/или издател. През втората и третата годишнина по правило редакторът поставя името